

PŘEKRAČUJEME HRANICE
PRZEKACZAMY GRANICE
2014—2020

EVROPSKÁ UNIE / UNIA EUROPEJSKA
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
EUROPEJSKI FUNDUSZ ROZWOJU REGIONALNEK

ÚKOL JE REALIZOVÁN V RÁMCI PROJEKTU S NÁZVEM „Z TROPIKU DO TROPIKU NA CZESKO-POLSKIM POGRANICZU”/
„Z TROPŮ DO TROPŮ V ČESKO-POLSKÉM POMEZÍ” (ČÍSLO PROJEKTU: CZ.11.2.45 / 0.0 / 0.0 / 15_003 / 0000300),
SPOLUFINANCOVANÉHO EVROPSKÝM FONDEM PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ V RÁMCI PROGRAMŮ INTERREG V-A
ČESKÁ REPUBLIKA – POLSKO

Bez vévodkyně Daisy by Palmového domu nebylo... – životopis poslední paní hradu Książ

Svatba Marie Teresy Cornwallis-West, zvané Daisy, s Janem Jindřichem XV. von Plessem, která se konala 8. prosince 1891 v kostele sv. Markéty ve Westminsteru, byla událostí, o které se koncem 19. stoletím mluvilo po celé Evropě. Chrám byl vyzdoben palmami a presbytář a oltář byly bohatě dekorovány bílými květy. Svatební kytice nevěsty byla vyrobena z pomerančového květu. Vévodkyně Daisy byla milovnicí krásných a originálních rostlin. Mladý manžel se pravděpodobně již tehdy rozhodl dát své novomanželce neobvyklý dárek – zimní zahradu nacházející se v blízkosti rodového sídla Hochbergů na hradě Książ v tehdejší vesnici Liebichau (dnes polský Lubiechów).

Realizaci svého plánu kníže zakončil v roce 1914. Ale kdo byla žena, pro kterou byl Palmový dům postaven?

pozdější vévodkyně z Pszczyny, od dětství

narodila 28. června 1873 na zámku Ruthin ve Walesu. Její otec byl plukovník William Cornwallis-West, matka krásná Mary Adelaide Thomasina Eupatoria FitzPatrick, zvaná Patsy, vnučka Thomase, II. markýze Headfort.

Daisy strávila své dětství s mladším bratrem Georgem a mladší sestrou Shelagh (Konstancja Edwina) z části v londýnském domě rodiny Cornwallis-West v módní čtvrti Belgravia na Eatonově náměstí č. 49 a z části v rodinném sídle – na hradě Ruthin.

V roce 1886 zdědil Daisyin otec usedlost Newlands Manor, kam se celá rodina přestěhovala. Daisy rychle podlehla romantické atmosféře tohoto místa. Právě v Newlands v roce 1889 zažila mladá Daisy první lásku. Její matka však rozvíjející se cit brutálně přerušila. Vyvoleným její dcery byl totiž George Cooper, častý host rodiny Cornwallis-West, který pocházel z chudších poměrů. Paní Cornwallis-West nerespektovala city své dcery a přinutila Daisy, aby vztah s Cooperem ukončila. Teprve po letech se ukázalo, že tento krátký

Maria Teresa Olivia Cornwallis-West,

zvaná Daisy (neboli Sedmikráska), se

poměr zanechal hlubokou stopu v Daisyině životě.

Krátce po těchto událostech se rodina Cornwallis-West (bez Georga, který navštěvoval školu v Etonu) vydala na první cestu do Itálie. Zdálo by se, že pod vlivem dojmů z cesty Daisy na svou první láskuzapomněla. Část svého pobytu strávili ve Florencii, kde Daisy navštěvovala lekce zpěvu režiséra florentské opery, který byl nadšen jejím slibným hlasem a osobností. Rodinný pobyt byl však zkrácen, protože budoucí vévodkyně vážně onemocněla tyfem. Na jaře 1890 se rodina Cornwallis-West vrátila do Anglie. Daisyina matka brzy začala realizovat svůj plán provdat starší dceru za bohatého muže s vysokým a dobře zavedeným sociálním statusem.

Rok 1891 tak byl pro sedmnáctiletou Daisypolečenským debutem. Na jednom z prvních plesů londýnské „sezony“ se objevil Hans Heinrich XV. Hochberg von Pless, tehdejší druhý tajemník německého velvyslanectví. Třicetiletý kníže byl jedním z nejvyhledávanějších mláďenců, a to z důvodu obrovského bohatství svého otce, slezského magnáta. Daisyina matka s ním pohovořila a rozhodla se, že Hans Heinrich se stane manželem její starší dcery. Na samotnou Daisy Hans Heinrich příliš nezapůsobil. Byl pro ni příliš chladný a nebyl ani dost zajímavý. Po několika měsících od seznámení a díky diskrétní pomoci paní Cornwallis-West požádal Daisy o ruku. Daisy se pokusila jeho žádost odmítnout a knížeti vysvětlit, že ho nemiluje. Mladý Hochberg se však pokusil Daisy řádným a racionálním způsobem přesvědčit, že láska přichází s časem. Nepřestával také popisovat báječný život, který měl v Německu Daisy čekat. Tanakonec pod tlakem své matky uvěřila, že jejím osudem je život princezny ve vzdálené zemi. 8. prosince 1891 se potom ve

westminsterském kostele sv. Markéty a za přítomnosti vyšší společnosti stala manželkou prince Hanse Heinricha Hochberga von Pless.

Po svatební cestě Daisy a Hans dorazili do Pszczyny, sídla jejího tchána. Daisy se v rezidenci v Pszczyně necítila dobře. Stěžovala si, že stálá přítomnost služebnictva narušuje její soukromí. Mezi Daisy a jejím tchánem Hansem Heinrichem XI., zvaným Vater, se vyvinul obzvláště blízký vztah. Mladému páru věnoval dolnoslezskou rezidenci Hochbergů – zámek Książ (Fürstenstein). Daisy spojovala s příjezdem do Książe velké plány. I když se do Książepostupem času zamilovala, zpočátku se tam cítila osamělá a bylo pro ni těžké si na nové místo zvyknout. Také tam se cítila být v pasti služebníků. Dokonce i večer ve vlastní ložnici byla doprovázena dvěma služkami, jejichž jedinou povinností bylo odstranit přehoz z postele mladé vévodkyně.

Během své první návštěvy Berlína v létě 1892 byla Daisy představena císaři Vilémovi II. V tomto okamžiku začalo dlouhotrvající přátelství Daisy a císaře.

Na začátku jara 1893 se Daisy v Anglii narodila dcera, která bohužel brzy zemřela. Byla to pro ni bezpochyby velmi obtížná zkušenost.

Anglie často navštěvovala a během svého delšího pobytu v létě 1894 začala psát svůj deník.

Na sklonku roku 1895 podnikla se svým manželem výlet do Indie, který trval přes čtyři měsíce. Po návratu do Slezska Daisy úspěšně z Książe vytvořila exkluzivní místo setkání zahraničních hostů. V následujících letech zde pobývali zástupci nejvyšší německé, rakousko-maďarské či anglické aristokracie, členové vládnoucích rodin ze Španělska, Řecka, Rumunska nebo Bulharska, jakož i zástupci rodin Romanov, Habsburg, Hohenzollern, Potocki, Esterhazy, Reuss, Salm a Hohenlohe. V roce 1906 měla Daisy příležitost přivítat prince Connaught, syna královny Viktorie a dvě sestry císaře a vnučky královny Viktorie, princeznu Spartu Sophii (později královna Řecka) a pruskou princeznu Margaretu, a také Marii, později královnu Rumunska.

V únoru 1900 Daisy porodila svého prvního syna, Hanse Heinricha, zvaného Hanselem. Jeho kmotry byli císař Wilhelm II a princ z Walesu, budoucí král Edward VII.

V červenci 1901 navštívila Daisy s manželem Rusko. V srpnu, stejně jako každý rok, byli na regatách v Cowes a navštívili Lochmore, lovecké sídlo prince z Westminsteru, který se v únoru toho roku oženil se Shelagh, Daisyinou sestrou.

Na začátku ledna 1902 byli Daisy a Hans hosty na vícedenní sešlosti (house party) v jedinečném sídle vévody z Devonshiru v Chatsworthu, kde Daisy hrála, tancovala a zpívala ve slavných amatérských představeních, která se zde konala. Hrála v nich mnoho let a stala se jednou z předních umělkyní ve své sféře. Král Edward a královna Alexandra byli na novoročních oslavách v Chatsworthu účastníky hosty. 9. srpna 1902 byli ve Westminsterském opatství Hans a Daisy von Hochberg svědky korunovace anglického krále Edwarda VII.

V únoru 1905 se v Londýně narodil druhý syn Daisy a Hanse – Alexander, zvaný Lexel. I on měl kmotry z nejvyšších sfér: princ z Walesu (budoucí král Jiří V.), jeho matka, královna Alexandra a dědic pruského trůnu Wilhelm.

*All X mas gratulace, Daisy
1. 2. 1905*

Během jejího manželství s princem z Pszczyny se Daisy angažovala v sociálních projektech. Její myšlenky vycházely z pečlivé analýzy a pozorování lidí žijících v blízkosti hradu a ve Wałbrzychu (Waldenburg). V prosinci 1902 pozvala na hrad 2 500 chudých lidí a v salónech vedle velkého sálu bylo na dlouhých stolech rozmístěno občerstvení spolu s dárky. Vévodkyně se také podílela na péči o děti se speciálními potřebami. V administrativních hranicích tehdejšího Wałbrzychu žilo 162 dětí, které nebyly schopné studovat na běžných školách. Daisy se ve spolupráci s ředitelem Schultem, zástupcem správy Pszczyny, pokusila otevřít zvláštní školu, v níž by se učivo přizpůsobilo potřebám dětí se zdravotním postižením. Kromě toho Daisy a Schulte našli ve Wałbrzychu tři velké porcelánové továrny, v nichž by řádně vyškolení lidé se zdravotním postižením mohli výrobky ručně malovat. V

roce 1907 byla díky významné podpoře manžela Daisy otevřena škola pro žáky se zdravotním postižením. Vévodkyně pro tuto školu v průběhu let neustále hledala finanční prostředky a organizovala letní pěvecké koncerty ve městě Szczawno Zdrój (Bad Salzbrunn) a zimní ve Wałbrzychu a Vratislavi (Breslau). Během prvního koncertu bylo vybráno téměř 2 000 marek. Hans Heinrich také dodržel svůj slib a školu dotoval až do roku 1933. V prvních měsících roku 1909 se Daisy starala o Německé sdružení pro slezské krajkové umění a současně otevřela své vlastní krajkové školy nejen ve Wałbrzychu a jeho okolí, ale také v Jelení Hoře.

V září 1910 se v Berlíně narodil třetí syn Daisy a Hanse Heinricha – Bolko. Jeho kmotrem se stal dědic trůnu Wilhelm. Daisy se po porodu necítila dobře. V důsledku zánětu žil v noze trpěla plicní embolií a nějakou dobu byla vážně nemocná. Trpěla stále intenzivnější postnatální depresí, umocňovanou neustálými bolestmi nohou a potížemi s chůzí. Pravděpodobně od svých 21 let trpěla roztroušenou sklerózou, ačkoli se o ní nikdy nezmínila. Je možné, že taková diagnóza nebyla nikdy stanovena.

Během následujících tří let strávila Daisy hodně času mimo Německo, a to jak ze zdravotních důvodů, tak kvůli komplikovanému stavu jejího manželství, které nikdy nebyla příliš šťastné.

Těsně před vypuknutím první světové války se Daisy podařilo opustit Anglii, kde strávila léto. Daisy marně čekala na zprávy od svého

manžela. Přišel jen pokyn pro šoféra, aby se okamžitě vrátil do Německa. Když 2. srpna dorazila na stanici v Berlíně, stále neměla kontakt s Hansem Heinrichem. Ve svém hotelu se dozvěděla, že tam bydlí také její

manžel a syn, ale odjeli do velitelství pluku do Postupimi. Nalezla je tam během oběda, byli překvapení a „ne moc rádi, že ji vidí“. Byl to pro ni hrozný okamžik. Jak napsala ve svém deníku: „Po zbytek života nebudu vědět, zda si Hans opravdu přál, abych se do Německa vrátila!“

Díky protekci císařova bratra, knížete Augusta Wilhelma, byla Daisy zaměstnána jako ošetřovatelská asistentka v nemocnici Berlín-Tempelhof. Bohužel, spolu s nárůstem protianglického sentimentu v Německu, se také zvýšilo nepřátelství vůči vévodkyni z Pszczyny. Místní noviny dokonce naznačovaly, že vévodkyně byla špiónem v anglických službách a obvinila ji z nelояality vůči zemi jejího manžela.

Začátkem září 1914 navštívila za doprovodu švagra Fritze von Hochbergtábor s britskými válečnými zajatci v Döberitzu u Berlína. Celá návštěva netrvala déle než 10 minut, ale Daisy cítila její následky až do konce války. Několik dní po návštěvě byl tisku zveřejněn senzační článek, podle kterého vévodkyně z Pszczyny v uniformě Červeného kříže a pod falešnou záminkou vstoupila do tábora s nákladním automobilem naplněným stovkami pečených kuřat, čokoládou a cigaretami. Vévodkyně měla shromažďovat důležité informace a později je předávat Anglii. Daisy byla z těchto obvinění očištěna až v listopadu 1914. Ve stejném měsíci Daisy v jejím hotelu Bristol v Berlíně navštívil generál von Boehmem, který uvedl, že „na příkaz vysoké osobnosti by vévodkyně z Pszczyny měla okamžitě opustit Berlín“. Důvodem tohoto rozhodnutí byl skandál v Döberitz a rozsáhlá korespondence, kterou Daisy vedla s lidmi z nepřátelských nebo neutrálních zemí. Daisy této žádosti nevyhověla.

Z Berlína odešla až po Vánocích 1914. Spolu s Lexelem a Bolkem odešla do Merana, tehdejšího rakouského Tyrolska a na konci ledna do Partenkirchenu v Bavorských Alpách, kde si pronajala malou vilu. Bohužel ani zde nemohla žít pokojně. Noviny, které jí byly zaslány z Berlína, o ní stále psaly. Daisy si zde s úžasem přečetla, že když skotský vedoucí jejích zahradníků v Książu zemřel, sama nařídila transportovat jeho tělo do Anglie a do rakve vložila nejtajnější informace o pohybu německých vojsk na západní frontě. V dalším článku se zase dozvěděla, že byla zatčena a obviněna ze špionáže a zabita vlastním manželem, který poté spáchal sebevraždu. Koncem března 1915 získal Hans povolení, aby Daisy přijela do Postupimi a zúčastnila se Hanselova biřmování.

V květnu 1915 začala pracovat jako ošetřovatelka v sanitárním vlaku na západní frontě. V říjnu spolu s jejím bývalým nadřízeným z nemocnice v Tempelhofu prof. Kusterem odjela na srbskou frontu pro zraněné vojáky. Když však sanitární vlak po návratu ze Srbska zastavil v Magdeburgu, profesor obdržel z Berlína příkaz, aby vévodkyni z Pszczyny okamžitě propustil, protože její doklady umožňovaly pouze cestu jedním směrem. Daisy požádala o pomoc svého manžela. Když potom vojenské úřady v Magdeburgu obdržely rozkaz od císařského velitelství v Pszczyně umožňující vévodkyni z Pszczyny zůstat ve službě, mohl vlak pokračovat v cestě. Daisy znovu cestovala z Berlína do Srbska a zpět sanitárním vlakem „Y“. Po návratu z třetí cesty vystoupila v Budapešti, aby se ve Vídni setkala s Hansem

spolu s celou rodinou strávila vánoční prázdniny v Partenkirchenu. Bohužel to nebyly pokojné svátky. Začátkem roku 1916 byli Daisy a prof. Kuester propuštěni ze služby.

V květnu 1917 se Daisy rozhodla odjet na krátký pobyt do Książu. Hans Heinrich, a dokonce i strýc Bolko von Hochberg žijící v Roztoce se jí pokoušeli přesvědčit, aby si to rozmyslela. Když se jim to nepodařilo, prosili ji o opatrnost a obezřetnost. Strýc Bolko ji ve svém dopise ze dne 13. května 1917 otevřeně varoval, že mezi lidmi ve Slezsku vůči ní převládá nenávist a že by neměla vystupovat veřejně. Daisy tuto nenávist pocítila, jakmile se vrátila domů. Vévodkyně nebyla ubytována na zámku, ale v letním pavilonu Ma Fantasie, ke kterému bez zvláštního průkazu neměli přístup ani zaměstnanci hradu, obyvatelé okolí či její přátelé. U jejího malého domu byla zahrada v anglickém stylu, jedna ze tří, které vytvořila v Książi. Zahradničení bylo jednou z jejích vášní.

Brzy poté Daisy obdržela zprávu o smrti svého otce. Její duševní stav, který byl během války křehký, se ještě zhoršil. Cítila se nejlépe, když se věnovala ošetřovatelské práci, proto 1. listopadu 1917 zahájila službu v nemocnici v Bělehradě, kde zůstala až do května 1918. Po tříměsíční přestávce v Německu se tam vrátila. V prvním týdnu listopadu 1918 byla zpátky v Mnichově, odkud odjela do Partenkirchenu a na krátký pobyt do Książu.

Ani konec války však nepřinesl vévodkyni z Pszczyny svobodu, po které toužila. V důsledku revoluční situace ve Slezsku se mělo za to, že její další pobyt v Książi je nebezpečný. V únoru 1919 odešla do Švýcarska, odkud se jí nepodařilo dostat do Anglie, kde se nacházela její vážně nemocná matka. Proto ve stavu fyzického a duševního vyčerpání odjela na kliniku v Karlových Varech. Až v září 1919 získala povolení k vycestování do své vlasti. V říjnu 1919 odjela Daisyina matka a její sestra Shelagh do Cannes, kde se k nim o měsíc později připojila Daisy. Společně bydlely v malé vile v La Napoule, kde se staraly o nevléčitelně nemocnou matku. V březnu 1920 se Daisy, které se stýskalo po synech, rozhodla vrátit do Německa. V červnu však byla vyzvána, aby vzala svou umírající matku zpět do Anglie.

Její oficiální návrat do Książu se konal v červnu 1921. Hans Heinrich XV. přijal svou ženu s velkou pompou. Ve skutečnosti se však manželství knížete a vévodkyně Pszczyny blížilo ke svému konci. Rozhodli se rozvést. Smířila se s blížícím se rozvodem a

začala přemýšlet o svém budoucím životě. Rozvodový proces začal 4. října 1922.

Kníže z Pszczyny byl v rozvodové dohodě velkorysý a zajistil Daisy životní úroveň odpovídající jejímu postavení. Ujednání se týkalo vily v La Napoule, pronájmu a vybavení druhého bydliště v Mnichově, finančního ohodnocení služebnictva a doprovodu, jakož i nákupu a údržby automobilu. Ani Daisy ani kníže z Pszczyny však nemohli předvídat, že v příštím roce dojde k velkým ekonomickým změnám, kvůli kterým nebude možné tuto životní úroveň udržet. V roce 1922 se Pszczyna stala součástí Polska a podniky knížete z Pszczyny v Polsku a Německu nepřinášely již žádné příjmy. Dluhy knížete se nepředvídatelně zvýšily. Společnosti v Pszczyně v Horním Slezsku byly pod obrovským finančním tlakem v důsledku zdouhavého sporu o placení daní. V Německu zase německé doly a další průmyslové podniky ve vlastnictví Hochbergů vyhlásily platební neschopnost a v roce 1931 byly dány pod veřejnou správu s názvem Pless Gremium v Berlíně. Celkově vzato byla situace rodinného financování Hochberg-Pless velmi nejistá a vedla k drastickým úsporám. Hans Heinrich XV. musel nakonec hrad v Książu opustit a přestěhovat se do hospodářských budov. Na začátku roku 1936 se z různých důvodů rozhodl opustit Německo a usadil se ve svém zámku ve Pszczyně. O dva roky později zemřel v Paříži.

Od jejího rozvodu, navzdory finančním omezením a problémům spojeným s nepravidelnými platbami, byly Daisiny životní podmínky v mnichovské vile a ve vile Marguerite (vila Sedmikráska) v La Napoule, kde často pobývala, poměrně snesitelné, a to

až do okamžiku, kdy se Hitler chopil moci. Od té doby se měsíční výživné Daisy snížilo na kritickou úroveň, protože peníze, které jí poslala správa z Pszczyny, šly nejprve na ministerstvo financí v Berlíně, odkud se mohly dostat k adresátovi pouze se souhlasem ministra. Prodlevy při převodu peněz v souvislosti s takovým postupem samozřejmě trvaly měsíce. Daisyiny dluhy proto rostly. V roce 1934 byla Villa Marguerite majiteli převzata kvůli nezaplaceným účtům a Daisy s Dolly byla nucena vrátit se do Mnichova.

Její zdravotní stav se také významně zhoršil. Vévodkyně zeslábla, už nemohla chodit a pohybovala se jen na invalidním vozíku. Někdy byla její řeč velmi nezřetelná a měla velké problémy se psaním. Pomáhala jí její věrná a vždy veselá společnice Dolly Crowther.

Daisy byla potěšena, když byl první svazek jejích pamětí Daisy Princess of Pless by Herself vydán v Londýně v říjnu 1928. Byl velmi dobře přijat. Jeho německý a nepříliš zdařený překlad se objevil na jaře následujícího roku a získal velký ohlas. V německém tisku se o Daisy znovu objevilo mnoho článků. A opět měly negativní podtón. Daisy byl vyčítán egocentrismus, byla obviněna z podvodu a lži. Přestože přijetí jejích memoárů poněkud prohloubil její sociální izolaci, značné honoráře, které získala od německých a anglických

vydavatelů, alespoň dočasně zlepšily její finanční situaci. Její druhá kniha, Better Left Unsaid, vydaná v roce 1931 byla také velice úspěšná. Třetí kniha, What I left Unsaid, vyšla v roce 1936.

V dubnu 1935 byla Daisy, která měla v Mnichově finanční problémy, spolu s Dolly pozvána svým bývalým manželem do Książa. Daisy si nechala malý byt v jižním křídle budovy u brány. Zůstala s ní jen Dolly. Zdraví vévodkyně stále nebylo nejlepší a 22. června prodělala vážný infarkt. K nemocné přijel dr. Hauffe z nedalekého Nieder-Salzbrunn (Szczaewienko). Po vyšetření nemocné poslal lékař 1. srpna 1935 Hanselovi dopis, ve kterém informoval nejstaršího syna Daisy o velmi vážném stavu vévodkyně. V jejím stavu byly jakékoliv cesty vyloučeny. Proto Daisy na radu dr. Hauffe příští rok neodjela do Pszczyny na pohřeb svého syna Bolka.

Když se finanční situace Hanse Heinricha XV., který tehdy žil v Pszczyně, zhoršovala, rozhodl se v říjnu 1936 přestěhovat Daisy k sobě, aby mohla žít ve svých vlastních předválečných bytech a v podmínkách mnohem lepších než v Książi. Za poněkud dramatických okolností Daisyina příbuzná Ena FitzPatrick odjet třemi automobily do Książa, aby odvezla Daisy a její ošetřovatelku Dolly se všemi zavazadly. Odjezd byl naplánován na další den v 11:00. K tomu však nedošlo. Daisy, ačkoliv věděla, že se v Pszczyně nebude cítit tak osamělá a že bude

žít mnohem pohodlněji, dala na radu nejstaršího syna Hansela, kterého považovala za svého opatrovníka. Ten jí však radil, aby nikam nejezdila. Hansel, který byl ve vážném konfliktu se svým otcem a bratrem Alexandrem, který také žil v Pszczyně, nechtěl, aby se k nim připojila i jeho matka. Pravděpodobně z jeho iniciativy byl dům příští den obklopen jednotkou SS a komorník knížete s Enou FitzPatrick se museli vrátit do Pszczyny bez Daisy. Svého bývalého manžela ani svého oblíbeného syna Lexela už nikdy neviděla. Její situace byla čím dál dramatičtější a ona a Dolly byly nuceny žít ve velmi chudých poměrech.

1. listopadu 1940 se Daisy přestěhovala do svého posledního domu v centru Waldenburgu v ulici Friedländerstrasse. Byla to vila bývalého ředitele von Pohla, ve které si užívala lepších životních podmínek, i když během války jim často chybělo jídlo. 29. června 1943, den po svých 70. narozeninách, vévodkyně z Pszczyny Maria Teresa zemřela. Byla pohřbena 3. července v rodinném mauzoleum Hochbergů v Książi. V květnu 1945 byla hrobová kaple vykradena vojáky Rudé armády. Pozůstatky rodiny, s výjimkou Daisy, byly přemístěny na evangelický hřbitov v Nieder-Salzbrunn (Szczaewienko). Hrobka vévodkyně Daisy byla předtím přemístěna bývalými hradními služebníky. Pohřebiště vévodkyně Daisy dodnes není známo.